

**Våga bry dig -
våga vara vuxen**

Nattvandrar

Nr 3 - september - 2011 - 4. årgång

magasinet

De startar ett ungdomshus i Kinda

sidan 21

De gillar sitt Bredäng

sidan 24

Protest eller bara krim

Vad är sanningen om upploppen bland ungdomarna i Londons förorter under sensommaren?

Nattvandarmagasinets reporter **John Lynch** samtalade med **Tunde Olayinka**, som är koordinator för ungdomsverksamheten i **Kensington och Chelsea**, stadsdelar i västra Londons innerstad.

Vilka är ungdomarna som har varit involverade i den senaste tidens upplopp?

– Det är en blandning av olika unga människor. Men det har inte bara rört sig om ungdomar. Både 30-, 40- och 50-åringar var involverade. Men mest var det olika typer av ungdomar, många av dem klart opportunistiska. Här spelade sociala nätverk och sms-kommunikation en viktig roll, som till exempel: »300 behövs till Croydon, vi kommer att slå till mot JD Sports [en sportbutik]« eller någon annan affär. Det här är ungdomar som normalt inte skulle begå brott men som såg en chans att få tag på märkesvaror som de annars inte skulle ha råd med. Och eftersom de trodde att risken att åka fast var liten så var det svårt att motstå.

Bland ungdomarna fanns även gängmedlemmar, yrkeskriminella som säger sig vara upprörda över hur de har blivit behandlade av polisen. Det är kopplat till ihjëlshjutningen av Mark Duggan, som de ser som ett kallblodigt och orättvist agerande av polisen. Man skickade ut sms till andra ungdomsgäng, som normalt var ens fiender, och sa att nu är det dags för förödelse. Vreden mot polisen togs ut över byggnaderna. I övrigt medverkade också ungdomar som normalt anses lugna, som kommer från den lägre delen av den socioekonomiska skalan. De upplever att möjligheten till förbättring för dem har minskats på grund av statliga nedskärningar, såsom EMA-bidrag [Education Maintenance Allowance, som betalades ut till de som studerade vidare efter grundskolan] och höjda universitetsavgifter. De är arbetslösa då ingen som vill anställa en ung person utan erfarenhet.

Byggnader och bilar brändes i protest mot polisens dödsskjutning.

Foto: Richard Lartey

Dessa ungdomar känner en genuin ilska över att de drabbas hårdast av nedskärningarna och av att den sociala rörligheten begränsas.

Många av dem som åkte fast gjorde det för att de inte täckt över sina ansikten. De tänkte sig inte för utan såg helt enkelt ett tillfälle att få tag på en massa saker utan att betala.

Hur ser verkligheten ut för de här ungdomarna och har de några uttalande krav?

– I mitt arbete handlar det om att ge unga människor hopp om en bättre framtid, de har lågt ställda förväntningar. Vi vill tala om för ungdomarna att deras potential kan vändas till något produktivt. Verkligheten som den ser ut i dag, med lågkonjunktur, ökad ungdoms-

Minella ungdomsgäng?

disars hus och herrgårdar visas upp], paret Beckham, och så vidare, allt det här bara ökar pressen på unga människor, speciellt om du inte har den rätta mobiltelefonen eller de rätta gymmaskorna eller rätta kläderna. Pressen är mycket högre än när jag var barn, trots att den var rätt hög då också.

Ungdomar är konstant bombarderade med att så länge du inte har de här sakerna är du inte komplett, och samtidigt har de ingen möjlighet att skaffa sakerna, speciellt i det rådande klimatet.

Det var intressant att följa nyheterna om kravallerna runt om i världen och jag tittade på Al Jazeera, där man sa att det var en protest mot kapitalismen. Och även om många av plundrarna inte skulle kunna yttra sig för alla involverade så sa man: "Ni vet varför jag tar de här sakerna ändå. Ni dinglar med dem framför ögonen på oss trots att vi inte har möjlighet att köpa dem". Jag antar att det är ett symptom på vår kultur, som Iain Duncan Smith [brittisk konservativ minister] sa – och jag håller med honom – att det inte är någon skillnad på plundrarna och de riksdagsledamöter som fifflat med sina utgifter. Den enda skillnaden är hur det görs.

Hur ser folk som bor i samma bostadsområde på dem?

– Folk som bor i de här bostadsområdena har olika åsikter om det som hände: »jag håller inte med om vad de gör men jag förstår varför de gör det«. Andra säger: »det här är skamligt, ni förstör ert eget område och gemenskapen här«. Det är intressant att några av dem som var inblandade i upploppen för tjugo år sedan, på 1980-talet, hävdar: »det här är helt fel, vi hade politiska skäl då men de här ungdomarna har inte det«. Det finns också de, liksom gängmedlemmarna, som anser att det är bra att de gör det här, det kommer att visa regeringen att polisen inte kan bråka med oss.

Fortsättning nästa sida>>>

arbetslöshet, statliga nedskärningar och åtstrammingsåtgärder, innebär att många unga känner att de inte har någon framtid.

Jag tror att många av de här ungdomarna varken skulle vilja eller kunna uttrycka vad de är arga över. Överallt i media har det pratats om tanklös, hänsynslös kriminalitet, vilket jag tycker är rätt naivt och jag är ganska säker på att de flesta politiker vet att det inte är

fallet. Jag tror att det handlar om två saker, protester som utspelar sig på en undermedveten nivå. Den ena handlar om nedskärningarna och avsaknaden av förmågan att kunna förbättra sitt liv.

Men, intressant nog, handlar det också om en protest mot den materialism som vi fortsätter att mata våra unga med. Vi har en »bling-kultur«, där du bara ses som framgångsrik om du har materiell rikedom. MTV Cribs [dokussåpa där kän-

Mot bakgrund av nedskärningarna i välfärden, vad finns det för socialt stöd för unga idag?

Det är mycket inom ungdomsverksamheten, såsom studie- och yrkesvägledning och tonårsgraviditetsrådgivning, som skärs ned eller tas bort. I Tottenham, där upploppen startade, har man skurit ned med 75 procent, så stödet till unga begränsas när de på grund av lågkonjunkturen behöver det som mest. Till exempel organiserade vi årligen ett program genom stiftelsen The Prince's Trust som tog an runt trettio unga som varit långtidsarbetslösa, byggde upp deras självförtroende, gav dem arbetslivserfarenhet och lotsade ut dem i arbetslivet genom lärlingsplatser och andra sätt att försörja sig själva. Den åtgärden försvann i samband med nedskärningarna.

Personligen så är jag av åsikten: «have to raise a penny to save a pound»; små belopp i dag kan förebygga en mängd sociala problem som kan komma att kosta samhället enorma summor i fram-

Tunde Olayinka arbetar med ungdomsverksamhet i Londonstadsdelarna Kensington och Chelsea.

Bakgrund

Kravallerna i London startade i början av augusti 2011. Byggnader och bilar brändes ner, maskerade ungdomar kastade brandbomber och plundrade butiker.

Kravallerna började efter en fredlig demonstration utanför ett polishus i Tottenham. Demonstranterna protesterade mot att en 29-åring man sköts ihjäl i vid ett polisingripande. Någon i den bil där 29-åringen satt var beväpnad, och det slutade med skottlossning.

Polisen hade uppgivit att han sköts av dem i en skottväxling, men något vapen i bilen hade inte använts, visade det sig senare.

Många menade att skottdramat var droppen som fick bågaren att rinna över, att det finns en stor frustration bland unga människor i Tottenham. Ungdomar som har svårt att få jobb, och som ibland hamnar i droger och kriminalitet.

Byggnader brann, bilar brändes och man rapporterade om skadegörelse och sammandrabbningar mellan polis och maskerade personer, som försökte slå sönder skyltfönster, rulla brinnande soptunnor mot polisen.

Polisen sa att de som använder Facebook och Twitter och andra sociala medier till att locka folk till kravallplatserna kan bli ställda till svars för det.

Kravallerna spred sig också till flera andra städer, bland annat Leeds och Birmingham och flera engelska ligacupmatcher i fotboll ställdes in.

Den brittiske premiärministern David Cameron återvände i förtid från semestern och höll ett krismöte i London. Han lovade att allt skulle göras för att hejda upploppen och fördömde dem.

– Är du tillräckligt gammal för att begå brotten är du gammal nog att stå till svars. Du förstör både andras liv och ditt eget, sa han.

tiden. Jag antar att med The Big Society [temat för de konservativas valkampanj 2010], är vi på väg mot en situation då kommuner och staten inte längre har direkt ansvar för sådant här, utan att det istället blir upp till välgörenhetsorganisationer och sociala företag.

Hur ser utbildningen och arbetslivet ut?

Det är viktigt med alternativ utbildning. Alla ungdomar är inte akademiskt lagda. Utbildningssystemet i England skulle kunna förbättras enormt när det gäller hur unga förbereds inför arbetslivet. Vi är fortfarande väldigt fokuserade på akademisk prestation, med A Levels [Advanced Level, motsvarande teoretiska gymnasieämnen] som leder vidare till universitetet. Den vägen passar inte alla unga personer, så vi behöver göra förbättringar när det gäller lärlingsplatser och skolor måste bli bättre på att knyta kontakt med näringslivet. Vi måste också kunna erbjuda unga yrkesutbildning i skolan från en mycket tidigare ålder.

Cameron talade om papporna som har försvunnit ur de ungas liv . Men vad finns det annars för vuxna förebilder?

Cameron har helt rätt, många unga har vuxit upp mer eller mindre faderlösa och har inte haft tillgång till de egenskaper som en bra pappa står för. När det gäller förebilder så står ungdomsverksamheten ofta för de enda vuxna som ungdomarna känner, bortsett från föräldrarna, som de kan sätta sig ner och prata med om vad som helst och få vägledning av. När det gäller det kvinnliga och manliga perspektivet... de söker speciellt ett manligt perspektiv för att navigera genom livet.

Sorgligt nog skärs vårt arbete ner nu när det behövs som mest. Därför är det svårt att säga att vi förhindrade den här unga människan från att bli kriminell. Men vi ser definitivt fördelarna med att ungdomar kommer och pratar, diskuterar och stöttas av oss och ser hur vi lever våra liv. Manliga ungdomsledare, manliga mentorer i skolor, män som arbetar med undervisningsstöd agerar alla som förebilder för unga människor.

**Text: John Lynch
Översättning: Emilia Ergin**